

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **EKOSOLAR NIKOL, s. r. o.**, se sídlem Čenkov 75, Malšice, zast. Mgr. Ing. Pavlem Švecem, advokátem se sídlem Bartolomějská 304/1, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 10. 10. 2011, č. j. 4536/11-1200, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **E.ON Distribuce, a. s.**, se sídlem F.A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 12. 2012, č. j. 10 Af 257/2011 – 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství

v Českých Budějovicích ze dne 10. 10. 2011, č. j. 4536/11-1200. Finanční ředitelství v Českých Budějovicích uvedeným rozhodnutím zamítlo odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu v Českých Budějovicích (dále jen „správce daně“) ze dne 29. 6. 2011, č. j. 337375/11/077910301223. Správce daně tímto rozhodnutím zamítl stížnost stěžovatele na postup plátce daně dle ustanovení § 237 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“).

[2] Nejvyšší správní soud k osobám účastníků řízení uvádí, že s účinností od 1. 1. 2013 došlo dle § 19 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ke zrušení Finančního ředitelství v Českých Budějovicích, které bylo v projednávané věci žalovaným správním orgánem. Dle citovaného zákona se jeho právním nástupcem stalo Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“).

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[3] Stěžovatel vlastní a provozuje fotovoltaickou elektrárnu v katastrálním území Čenkov. Vyrobenou elektrickou energii z tohoto zařízení stěžovatel dodává na základě smluv do distribuční sítě společnosti E.ON Distribuce, a.s. (dále jen „společnost E.ON“ nebo „plátce daně“), za využití systému výkupu za pevně stanovenou výkupní cenu dle ustanovení § 4 odst. 4 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů“). Předmětem sporu se staly platby za elektřinu dodanou stěžovatelem do distribuční sítě v období za měsíce leden – březen 2011. Stěžovatel za uvedená období fakturoval společnosti E.ON částky, z nichž mu však byla uhrazena pouze jejich část, což v konečném důsledku činilo o 2 021 254 Kč méně, než kolik činila cena této elektřiny vyčíslená v systému výkupu. Stěžovatel v reakci na výše uvedené požádal podáním ze dne 26. 4. 2011 společnost E.ON o vysvětlení dle ustanovení § 237 odst. 1 daňového řádu. Svůj postup společnost E.ON odůvodnila tím, že postupovala dle zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, podle něhož byla jako plátce daně povinna odvést z plateb odvod z elektřiny ze slunečního záření ve výši 26 % z výkupní ceny.

[4] Stěžovatel jakožto poplatník daně podal ke správci daně stížnost na postup plátce daně, společnosti E.ON, dle ustanovení § 273 odst. 3 daňového řádu. Stížnost byla rozhodnutím správce daně ze dne 29. 6. 2011 zamítnuta s odůvodněním, že postup plátce daně byl v souladu se zákonem o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, neboť dle jeho ustanovení § 7a a následujících je provozovatel přenosové soustavy povinen po splnění všech zákonných podmínek z platby za výkup elektřiny vyrobené ze slunečního záření srazit, vybrat a odvést odvod. Proti uvedenému rozhodnutí správce daně podal stěžovatel odvolání, jímž namítal, že postup plátce daně nebyl v souladu s ústavním pořádkem České republiky. Předestřený postup byl dle stěžovatele především v rozporu s principem legitimního očekávání, neboť zavedením odvodu došlo ke snížení výše garantované výkupní ceny. Dle odvolání tím byl porušen princip ochrany nabytých práv dle čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR a čl. 11 odst. 1 Listiny základní práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu. Žalovaný podané odvolání rozhodnutím ze dne 10. 10. 2011, č. j. 4536/11-1200, zamítl.

pokračování

III. Řízení před krajským soudem

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v níž namítal, že nesouhlasí s názorem žalovaného, podle kterého nebyl správce daně ani žalovaný oprávněn posoudit možnost aplikace či neaplikace předmětných ustanovení zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů z důvodu jejich tvrzené protiústavnosti. Z judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu stěžovatel dovodil, že namítané odvody z elektřiny ze slunečního záření představují spolu s daní z příjmů právnických osob nepřipustné dvojí zdanění stejného příjmu. Správce daně měl v tomto případě postupovat v souladu s ustanovením čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, tj. šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod a vybrat u stěžovatele pouze daň z příjmů právnických osob. Odvodem z elektřiny ze slunečního záření došlo k eliminaci garance patnáctileté návratnosti investice do solárních elektráren. Dodatečně jím došlo i k faktickému retroaktivnímu snížení podpory ve zcela podstatné výši, neboť odvod snižuje státem garantovanou výkupní cenu. Stěžovatel považuje namítanou právní úpravu za rozpornou se zákazem retroaktivity a s právem vlastnit majetek a pokojně jej užívat a s principem rovnosti před zákonem.

[6] Krajský soud řízení o žalobě usnesením ze dne 27. 2. 2012, č. j. 10 Af 257/2011 – 35, přerušil. Po vyhlášení nálezu pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 ze dne 15. 5. 2012 (publik. pod č. 220/2012 Sb.) v tomto řízení pokračoval. Napadeným rozsudkem krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že postup správních orgánů nemohl způsobit nezákonnost jejich rozhodnutí a neodporoval ústavnímu pořádku. S odkazem na nález Ústavního soudu krajský soud konstatoval, že úprava odvodu z elektřiny ze slunečního záření není protiústavní, přičemž argumentaci Ústavního soudu zrekapituloval, neboť odůvodnění tohoto nálezu se plně vypořádává i s argumentací stěžovatele uplatněnou v žalobě. K námitce týkající se porušení zákazu dvojího zdanění krajský soud uvedl, že právní úprava odvodu respektuje ústavněprávní i základní daňové principy. O dvojí zdanění se dle krajského soudu nejedná, neboť základ daně z příjmů právnických osob je odlišný od základu odvodu z elektřiny ze slunečního záření. Odvod z elektřiny ze slunečního záření je zároveň daňově uznatelným výdajem k dani z příjmů.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Stěžovatel namítá, že v českém právním řádu platí princip zákazu dvojího zdanění vycházející z ustanovení čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Srovnáním ustanovení § 7a a následujících zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů s ustanoveními zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění platném pro

projednávanou věc (dále jen „zákon o daních z příjmů“) lze dle stěžovatele dojít k závěru, že odvod představuje pojmově zastřenou daň z příjmu vybíranou srážkou podle zvláštní sazby daně odpovídající ustanovení § 36 zákona o daních z příjmů. Odvod z elektřiny ze slunečního záření je pojmově daní, jejímž předmětem je příjem dosahovaný stěžovatelem z prodeje vyrobené elektřiny ze slunečního záření. Tytéž příjmy jsou přitom předmětem daně z příjmů právnických osob dle § 18 odst. 1 zákona o daních z příjmů. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu stěžovatel dovodil, že dochází k nepřipustnému a protiústavnímu porušování zákazu dvojího zdanění. Při odnětí části nabytého vlastnictví jsou však orgány veřejné moci povinny dle čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod v případě pochybností postupovat mírněji. Dle stěžovatele není rozhodné, zda jsou základy obou daní odlišné, jak tvrdí krajský soud, neboť není podstatné, z jaké části jsou příjmy základem jedné či druhé daně. V případě stěžovatele tak došlo k tomu, že poprvé daň z příjmu zaplatil v podobě odvodu, který mu srazil plátce daně, a podruhé v podobě daně z příjmů právnických osob. Stěžovatel je toho názoru, že vybrána by měla být pouze jedna z těchto daní, a to daň z příjmů. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 28. 3. 2013, jímž se plně ztotožnil s posouzením věci krajským soudem, neboť správní orgány dle něj postupovaly v souladu se zákonem a stejně tak plátce daně. Ustanovení § 7a a následující zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů jsou jednoznačná, neumožňují jiný výklad, a proto nebyl na místě ani test proporcionality či jiný ústavně konformní výklad. Žalovaný na základě výše uvedeného navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

[10] Osoba zúčastněná na řízení svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[11] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[12] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu z těchto důvodů, přičemž žádnou z výše popsanych vad v řízení o žalobě neshledal.

[13] Předmětem projednávané věci je posouzení, zda výběrem odvodu z elektřiny ze slunečního záření, upraveným v § 7a - § 7i zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů (dále též pouze „odvod“), dochází k porušení principu zákazu dvojího zdanění. Stěžovatel se domnívá, že jeho příjem z výroby elektřiny ze solárního záření je dvakrát

pokračování

předmětem zdanění, neboť nejdříve je jím fakturovaná částka, tj. jeho výnos, krácena o odvod z elektřiny ze slunečního záření. Částku ve výši 26% fakturové částky mu z celkově fakturované částky odečte plátce daně, zde společnost E. ON. Zbylá částka je následně zahrnuta do základu pro výpočet daně z příjmů, v čemž stěžovatel spatřuje nezákonné dvojí zdanění jednoho příjmu.

[14] Nejvyšší správní soud v úvodu argumentace zdůrazňuje, že v projednávané věci stěžovatel námitku porušení zákazu dvojího zdanění uplatnil v době, kdy ještě nebylo a nemohlo být zahájeno řízení o dani z příjmů stěžovatele za předmětné zdaňovací období roku 2011. Plátce odvodu srazil stěžovateli částku odpovídající odvodu bezprostředně po vyúčtování za období leden, únor, březen 2011 podle zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, o stížnosti stěžovatele na postup plátce podle § 237 odst. 4 daňového řádu bylo správcem daně rozhodnuto dne 29. 6. 2011, tedy ještě v průběhu roku 2011. Do doby vzniku daňové povinnosti k dani z příjmů za rok 2011 nemohlo ani teoreticky ke dvojímu zdanění příjmu dojít. Podle Nejvyššího správního soudu však nedochází k systémovému porušování zákazu dvojího zdanění ani v následném řízení o dani z příjmů poplatníka, jemuž byl z příjmu za výrobu elektřiny ze slunečního záření sražen odvod dle zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, a zbylá částka příjmu byla zahrnuta do základu daně pro stanovení daně z příjmů.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybňuje, že částka, která mu je plátcem daně dle § 7a – 7i zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů sražena jako odvod z elektřiny ze slunečního záření, nevstupuje do základu daně, který by byl následně zdaněn daní z příjmů. K této situaci skutečně nedochází. Základem daně z příjmů je podle § 23 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen "zákon o daních z příjmů") rozdíl, o který příjmy, s výjimkou příjmů, které nejsou předmětem daně a příjmů osvobozených od daně, převyšují výdaje (náklady). Obecně lze konstatovat, že příjmy z provozu solárních elektráren jsou od 1. 1. 2011, kdy bylo zákonem č. 402/2010 Sb. zrušeno osvobození pro tento druh příjmů, zahrnuty do základu daně a poplatník je zahrnuje mezi další příjmy z podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti podle § 7 zákona o daních z příjmů v případě fyzických osob a podle § 18 zákona o daních z příjmů u právnických osob. Tento příjem však nevstupuje dle výše citovaného § 23 odst. 1 zákona o daních z příjmů do základu daně celý, ale snížený o částky odpovídající výdajům, v případě výrobců elektřiny ze slunečního záření je tímto odečitatelným výdajem dle § 24 odst. 2 písm. p) zákona o daních z příjmů také částka odvodu, který byl poplatník povinen uhradit dle zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Samotná částka odvodu tedy není zdaňována daní z příjmů.

[16] Podle názoru stěžovatele má však odvod povahu tzv. "srážkové daně" a pokud byla celková jím fakturovaná částka již jednou podrobena v podstatě srážkové dani ve formě odvodu, neměl by být po jejím odečtu zbývající čistý příjem předmětem další daně, tj. daně z příjmů, neboť v případě zdanění příjmu tzv. „srážkovou daní“ již výchozí částka do základu daně z příjmů obvykle nevstupuje. K posouzení důvodnosti této argumentace je nutné ověřit povahu odvodu vybíraného za elektřinu ze slunečního záření.

[17] Před účinností zákona č. 402/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „zákon č. 402/2010 Sb.“), stát rozhodl o podpoře tohoto způsobu výroby elektřiny tak, že jednak stanovil netržní dotovanou cenu za výkup takto vyrobené elektřiny a zahrnul tímto získané příjmy mezi příjmy osvobozené od daně z příjmů. Následně přehodnotil pro určité období výši své podpory jako neodpovídající výraznému poklesu vstupních nákladů na výrobu tohoto druhu elektřiny, na základě tohoto rozhodnutí snížil jím poskytovanou podporu formou stanoveného odvodu a současně zrušil osvobození takto dosažených příjmů. Zakotvení odvodu dle § 7a a násl. zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů je tedy snížení uměle nastavených dotačních cen. Stejnou terminologii použil i Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 17/11 ze dne 15. 5. 2012 (bod 45): *„v důsledku vložení nových ustanovení § 7a a následujících, kterými se zavádí odvod za elektřinu ze slunečního záření, došlo ve své podstatě ke změně výše podpory, která je provozovatelům FVE poskytována, neboť v jejich důsledku do budoucna dochází právě o částku představovanou výší odvodu ke snížení podpory výrobcům“*. Ústavní soud při posuzování ústavní konformity takového postupu odkázal na další nález tohoto soudu, a to na bod 159 nálezu Pl. ÚS 53/10 ze dne 19. 4. 2011, ve kterém uvedl: *„stanovení příspěvku ze státního rozpočtu za určitým účelem a pro určitou skupinu osob závisí vždy na tom, do jaké míry je ze strany zákonodárce shledána jeho účelnost, resp. veřejný zájem na jeho poskytování. To platí obzvláště v případě, kdy se jedná o příspěvek, jehož poskytování je pouze beneficiem ze strany zákonodárce, aniž by s ním současně bylo spojeno naplňování určitého základního práva nebo svobody. Dotčené subjekty přitom nemohly spoléhat nato, že postupem času zákonodárce tuto výši nepřehodnotí. Nelze přitom opomenout ani související odpovědnost vlády a Parlamentu za stav veřejných financí, s čímž souvisí i oprávnění zákonodárce přizpůsobit výdaje státního rozpočtu jeho reálným možnostem a aktuálním potřebám formou změn právní úpravy mandatorních výdajů ...“*. Pro výběr odvodu byl stanoven mechanismus dle daňového řádu, shodný též pro zdanění příjmů zvláštní sazbou daně.

[18] Stěžovatel používá v kasační stížnosti termín „srážková daň“, pro přesnost je třeba upozornit, že nejde o zvláštní kategorii daně. Jedná se o použití zvláštní sazby daně z příjmů (tedy přímé daně důchodového typu) pro některé příjmy a provedení zdanění u zdroje příjmů. V případě příjmů z výroby elektrické energie ze slunečního záření je zdanění příjmu konstruováno tak, že částka odpovídající příjmu (tj. částka po odečtu části státní podpory ve formě odvodu) je po zrušení osvobození od daně z příjmů provedeného zákonem č. 402/2010 Sb. zdaněna daní z příjmů z podnikatelské činnosti. Tento mechanismus byl zákonodárcem přepokládán a přijatou zákonnou úpravu označil Ústavní soud za souladnou s ústavním pořádkem: *„(...) důvody a cíle napadené právní úpravy, kterou bylo přistoupeno k zrušení osvobození od daně z příjmů z provozu solárních zařízení – § 4 odst. 1 písm. e) a § 19 odst. 1 písm. d) zákona č. 586/1992 Sb. – jsou totožné s důvody a cíli přijetí právní úpravy zakotvující odvod za elektřinu ze slunečního záření, proto Ústavní soud odkazuje v této části na body 65–77 odůvodnění tohoto nálezu, které na danou problematiku plně dopadají. Pro úplnost v této souvislosti Ústavní soud dodává, že bylo přistoupeno ke zrušení osvobození od daně z příjmů i u ostatních ekologických zařízení. (...) Ústavní soud shrnuje, že jakkoli došlo přijetím napadených ustanovení ke snížení podpory poskytované provozovatelům FVE, nejednalo se ze shora uvedených důvodů o zásah, který by ve svém důsledku znamenal porušení ústavně zaručených práv dotčených subjektů, ať již se jedná o právo vlastnické či*

pokračování

svobodu podnikání, případně nerespektování základních náležitostí demokratického a právního státu, jak se domnívají navrhovatelé.“ (nález Ústavního soudu Pl. ÚS 17/11 ze dne 15. 5. 2012, body 89, 90).

[19] Z výše uvedených citací nálezů Ústavního soudu Pl. ÚS 17/11 ze dne 15. 5. 2012 je zřejmé, že Ústavní soud si byl vědom působení odvodu a daně z příjmů vůči výrobcům elektřiny ze slunečního záření a považoval je za ústavně konformní. Nejvyšší správní soud k argumentaci stěžovatele ohledně povahy odvodu jakožto daně připomíná, že podstatou jakékoliv daně zahrnuté do soustavy daní je vyžadování prostředků ze strany státu od daňových subjektů bez okamžitého protiplnění. Lze tedy konstatovat, že společnou základní vlastností všech daní je neekvivalentnost. Předmětem odvodu vybíraného dle zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů je částka, která je výsledkem úvahy o stanovení výše státní podpory pro tento druh ekonomické aktivity. Oproti výběru daně z příjmu dosaženého výsledkem činnosti poplatníka bez jakéhokoliv plnění ze strany státu v okamžiku zdanění, odvodem stát snižuje jím kalkulovanou a poskytovanou podporu. Odvod tedy nebyl správně zahrnut dle § 36 zákona o daních z příjmů mezi příjmy, ze kterých se daň vybírá zvláštní sazbou daně a které v důsledku toho již nevstupují do základu daně (§ 24 odst. 4 zákona o daních z příjmů), z důvodů spočívajících v odlišnosti povahy odvodu a daně. I přes mechanismus výběru odvodu shodný se sražením daně z určitých typů příjmů nemá odvod povahu daně.

VI. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud v projednávané věci dospěl k závěru, že v dané fázi daňového řízení nemohlo ani teoreticky dojít ke kolizi daně z příjmů a případné jiné daně ve formě nepřipustného dvojího zdanění, neboť zdaňovací období daně z příjmů za rok 2011 ještě nebylo ukončeno a daň z příjmů nebyla vyměřena. Bylo též ověřeno, že částka, kterou stěžovateli srazil plátce odvodu ve výši 26% z fakturované ceny, nevstupuje do základu daně z příjmů a nemůže být předmětem této daně. Odvod dle § 7a – 7i zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů zavedený zákonem č. 402/2010 Sb. je svou povahou snížením státní dotace a nikoliv daní, jejímž základním znakem je neekvivalentnost. Snížení státního příspěvku na výrobu elektřiny ze slunečního záření a zahrnutí příjmu z této činnosti do daňového základu pro daň z příjmů zavedené zákonem č. 402/2010 Sb. bylo shledáno nálezem Ústavního soudu č. Pl. ÚS 17/11 ze dne 15. 5. 2012 v souladu s ústavním pořádkem České republiky.

[21] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem proto nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 103 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by svědčilo žalovanému, protože

však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Osobě zúčastněné na řízení soud v projednávané věci neuložil žádnou povinnost, která by byla důvodem pro přiznání nákladů vzniklých v souvislosti s jejím splněním (§ 60 odst. 5 s. ř. s.), proto jí náhrada nákladů též nebyla přiznána.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu